

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

01 aprilie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în componența:

președinte – Petru Ursache,

judcători – Nicolae Gordilă, Ghenadie Nicolaev, Constantin Alerguș, Vladimir Timofti,

a judecat în ședință publică recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Brigai Sergiu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2013, în cauza penală în privința lui,

Mura Ivan Stepan, născut la 26 septembrie 1966, originar și domiciliat s. Roșcani r-l Strășeni.

Mura Sergiu Ivan, născut la 01 octombrie 1988, originar și domiciliat s. Roșcani r-l Strășeni.

Adler Anatolie Isae, născut la 18 iunie 1976, originar din s. Cojușna r-l Strășeni și domiciliat s. Roșcani r-l Strășeni.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. în prima instanță din 12.01.2011 pînă la 11.12.2012

2. în instanța de apel din 25.04.2013 pînă la 17.10.2013

3. în instanța de recurs din 21.01.2014 pînă la 01.04.2014

Procedura de citare a fost legal executată.

S-au prezentat:

Procurorul, Sergiu Crîjanovschi, care a solicitat admiterea recursului.

Avocatul, Alexandr Ghițu, care a solicitat respingerea recursului.

Avocatul, Iorga Emil, care a solicitat respingerea recursului.

Avocatul, Pavel Cebotari, care a solicitat respingerea recursului.

Inculpatul, Ivan Mura, care a solicitat respingerea recursului.

Inculpatul, Anatolie Adler, care a solicitat respingerea recursului.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni din 11 decembrie 2012, Mura I.S., Adler A.I. și Mura S.I. au fost recunoscuți vinovați și condamnați în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal la amendă în mărime de 8000 lei fiecare.

S-a dispus încasarea de la Mura I.Ș., Adler A.I. și Mura S.I. în beneficiul părților vătămate Sîrbu Vitalie și Sîrbu Vladimir, prejudiciul moral a câte 3000 lei, în rest acțiunea civilă a fost respinsă.

2. Potrivit sentinței, Mura I.S., Adler A.I. și Mura S.I. la 29.06.2010, împreună cu Pleșca Dumitru Gheorge, dosarul penal în privința căruia a fost disjuns în procedură separată în legătură cu anunțarea lui în căutare, se aflau în încăperea barului "Cojocari Raisa" or. Strășeni, unde consumau băuturi spirtoase. În procesul consumului

băuturilor spirtoase s-a iscat o ceartă între Mura S.I., Pleșca D.G. cu Sîrbu Vladimir și Sîrbu Vitalie, care se aflau în bar, apoi toți au ieșit afară, unde au prelungit a se numi cu cuvinte necenzurate și între inculpați și pătimiți s-a încins o bătaie, unde ultimilor li s-au cauzat leziuni corporale. Acțiunile de huliganism din partea inculpaților au durat aproximativ 20 min., fără să reacționeze la strigătele locatarilor din casa vecină de a înceta acțiunile sale. După bătaie părțile vătămate au depistat că, au dispărut lăntișoarele de aur, unul la prețul de 26.000 lei, altul la prețul de 54.600 lei, la fel și telefonul mobil la prețul de 2399 lei, astfel, cauzându-le un prejudiciu material în sumă de 82.999 lei.

Astfel, deși inculpații Mura I.S., Adler A.I. și Mura S.I. de organul de urmărire penală au fost învinuiți de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, instanța de fond le-a recalificat acțiunile inculpaților în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod Penal, *huliganism, adică, acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor sau de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe, de opunerea de rezistență violentă reprezentanților autorităților sau altor persoane care curmă actele huliganice, precum și acțiunile care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-un cinism sau obraznicie deosebită, exprimată prin cauzarea leziunilor corporale pătimiților, la fel că acțiunile huliganice au fost săvârșite în timp de noapte de două sau mai multe persoane.*

3. Nefiind de acord cu sentința, procurorul a declarat apel, în care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Mura I.Ș., Adler A.I. și Mura S.I. să fie recunoscuți vinovați de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 188 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, și condamnați: Mura I.S. și Mura S.I. la cîte 7 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, iar Adler A.I. la 8 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, invocînd următoarele:

- sentința este nefondată, întrucît nu corespunde circumstanțelor comiterii infracțiunii,

- motivele instanței de fond de recalificare a acțiunilor inculpaților sunt neîntemeiate,

- vinovăția inculpaților în cele incriminate este demonstrată prin declarațiile părților vătămate, concluziile experților, precum și prin alte probe administrate la caz,

- instanța de fond eronat a apreciat probele administrate la dosar.

3.1 Sentința a fost contestată cu apel și de către avocatul Gumeniuc I., în numele inculpaților Mura I.Ș. și Adler A.I., în care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri de încetare a procesului penal, invocînd că în acțiunile inculpaților lipsesc elementele componente ale infracțiunii prevăzute de art. 188 sau 287 CP, deoarece se întrevăd elementele contravenției prevăzute de art. 78 alin. (2) CC. De asemenea, a fost invocată și aprecierea eronată a probelor administrate pe caz.

4. Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2013, apelurile declarate au fost respinse și menținută sentința fără modificări.

Instanța de apel a constatat că instanța de fond a analizat obiectiv cumulul de probe administrate la dosar și just a adoptat o sentință de condamnare a lui Mura I.Ș., Adler A.I. și Mura S.I., în baza art. 287 alin. (2) lit. b) CP.

De asemenea, instanța de fond a argumentat deplin poziția adoptată, cât din punct de vedere a cercetării în ansamblu a circumstanțelor cauzei, atât și din punct de vedere a prevederilor legale.

Tot odată din materialele dosarului penal nu s-a constatat, de cine și în ce mod au fost restituite obiectele din aur și telefonul mobil pătimiților. La fel declarațiile date în cadrul ședinței de judecată de martorul Iordachi I., instanța de judecată a constatat, că a doua zi ambele lăntișoare și telefonul mobil, ce aparțin pătimiților, au fost aduse de către două persoane necunoscute și lăsate în încăperea barului „La Raia” în prezența colaboratorilor de poliție și a inculpatului Adler A.I., însă un oarecare act de procedură în aceasta parte nu a fost întocmit, nu a fost constatat nici faptul, în ce mod au apărut corpurile delictate date la persoane necunoscute. La materialele dosarului penal se află doar procesul verbal de ridicare din 07.07.2010 a obiectelor sus indicate de la colaboratorul de poliție Iordachi I. din biroul nr.33 din Comisariatul Poliție Strășeni, fără prezentarea oarecăror probe ce ar indica cum au ajuns obiectele date la Iordachi I.

Curtea de Apel a constatat că acțiunile inculpaților se supun recalificării din art. 188 alin. (2) în art. 287 alin. (2) Cod penal, din motivul că obiectele de aur și telefonul au fost pierdute dar nu sustrase.

Instanța de apel a conchis că, toți participanții la conflict se, aflau sub influența alcoolului, unde în declarațiile părților vătămate există divergențe esențiale cu privire la eventuala sustragere de bunuri și anume potrivit declarațiilor părții vătămate Sîrbu Vladimir, acesta "ține minte, că cineva din inculpați a tras de lăntișorul de la gât și a luat din buzunar telefonul mobil", iar mai apoi a declarat că "telefonul mobil a căzut din buzunar, când el a căzut la pământ de la lovitură", și "după ce inculpații au fugit de la locul incidentului, nimeni de la poliție nu a venit. Prin urmare, aceste declarații sunt contradictorii între ele și cu alte declarații ale martorilor și părții vătămate Sîrbu Vitalie, care a declarat că, "aproximativ peste 5-10 min., după ce au plecat inculpații au venit colaboratorii de poliție", precum și "Presupune că în momentul când i-au smuls lăntișorul de la gât, crucea din aur a căzut la pământ".

De asemenea, potrivit declarațiilor martorilor Ciobanu E. și Dumbravă G. "în timpul conflictului cineva striga, cerând bani și telefonul, iar după ce ele au preîntâmpinat că au chemat poliția, toți cei implicați în conflict s-au împrăștiat, pe loc rămânând doar un băiat murdar de sânge, care căuta ceva și care a fost luat de către polițiști sosiți la chemare. După plecarea polițiștilor la bar s-au întors frații Sîrbu, care de asemenea căutau ceva strigând și înjurând mai tare decât în timpul conflictului, din care motiv ele au fost nevoite din nou să cheme poliția".

Analizând aceste declarații, instanța de apel a constatat că, declarațiile părților vătămate nu sunt întemeiate și urmează a fi apreciate critic, or în cazul în care apreciind declarațiile acestora ca veridice ce ține de sustragerea bunurilor, se impune o întrebare retorică - Atunci ce căutau frații Sîrbu în iarbă, lângă locul unde au fost

bătuți, dacă mai târziu au indicat că le-au fost sustrase bunurile, or chiar colaboratorii de poliție prezenți la moment la fața locului au indicat că, frații Sîrbu căutau prin iarbă, spunând că nu-și găsesc ceva bunuri, însă nu erau încrezuți dacă le-au fost sustrase s-au pur și simplu le-au pierdut în timpul conflictului.

5. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs de către procurorul, Brigai Sergiu, care solicită casarea acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță, în alt complet de judecată. Criticile formulate de recurent privesc, în esență, temeiurile de casare prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, și anume:

- instanța de apel a dat apreciere eronată probelor administrate la caz;
- instanța de apel eronat a constatat că bunurile nu au fost sustrase, dar pierdute de părțile vătămate;
- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor argumentelor invocate de procuror în apel și asupra tuturor probelor prezentate de partea acuzării;
- decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

6. Verificând argumentele invocate în raport cu actele cauzei, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că recursul declarat urmează a fi admis din următoarele considerente:

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept să îl admită, să dispună rejudecarea de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

De asemenea, instanța de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârile atacate și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Conform art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar, și oricăror probe noi prezentate instanței de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanța de fond. Instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Instanța de apel, este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Conform art. 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să cuprindă temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

La chestiuni de fapt se referă cele ce țin de următoarele: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu; dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis; dacă probele corect au fost apreciate; dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

Chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual, penal sau administrativ au fost corect aplicate.

Colegiul penal lărgit constată, că aceste prevederi legale, deși sunt obligatorii, nu au fost întocmai respectate la judecarea cauzei în apel.

Recurentul critică decizia recurată, invocând, temeiul de casare prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală. Instanța de recurs consideră, că în prezenta cauză evident se constată erori de drept invocate de recurent, și în argumentarea poziției sale Colegiul va purcede la verificarea deciziei în cumul cu sentința adoptată pe caz.

Astfel, potrivit apelurilor declarate unul din argumentele invocate este neaprecierea justă a probelor administrate pe caz de către instanța de fond.

Cu referire la decizia recurată, Colegiul constată că Curtea de Apel a redat în decizia adoptată conținutul: *„declarațiilor inculpaților, părților vătămate, martorilor Dumbrava G., Ciobanu E., Cojocari R., Iordachi I., Saca V., Sula C., Corpocean V., Cocieru S., Gherman L., precum și: raportul colaboratorului de poliție din 30.06.2010 ora 04.55, raportul colaboratorului de poliție, cererea lui Sîrbu V. din 30.06.2010, raportul de examinare medico-legală din 01.07.2010, procesul verbal de cercetare la fața locului din 06.07.2010, raportul de expertiză medico-legală nr.185 din 19.07.2010, raportul de expertiză medico-legală nr.184 din 19.07.2010, procesul verbal de ridicare de la cet. Iordachi I., procesul verbal de examinare a obiectelor ridicate și fototabelul procesului verbal, recipisele lui Sîrbu Vitalie și Sîrbu Vladimir despre primirea obiectelor și păstrarea lor până la finisarea examinării cauzei penale”*.

În acest context, Colegiul, menționând prevederile art. 100 alin. (4) și art. 101 alin. (1)-(4) Cod de procedură penală, și invocând doctrina juridică națională, remarcă că, verificarea probelor este o activitate a instanței privind constatarea veridicității probei sub aspectul corespunderii datelor de fapt pe care le conține proba cu realitatea obiectivă. Verificarea constă în analiza probelor strânse, coroborarea lor cu alte probe, verificarea sursei de proveniență a probelor. Verificarea probelor poate avea loc doar prin aplicarea procedurilor probatorii prevăzute de cod și se efectuează la toate fazele procesului penal. Sunt supuse verificării atât datele de fapt, cât și mijloacele de probă din care au fost obținute. Probele se verifică atât prin efectuarea acțiunilor procesuale prevăzute de prezentul cod, cât și printr-o analiză logică a conținutului probei, a coroborării lor.

Aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depusă de către organele de urmărire, instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se concretizează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere trebuie să se bazeze pe prevederile legale. Convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele complet și obiectiv.

Termenul "convingere intimă" exprimă atitudinea imparțială, independentă, fără prejudecăți față de o probă sau alta. Judecătorul este independent la aprecierea probelor, nefiind legat de opiniile altor persoane sau instanțe. La aprecierea probelor nu pot fi date anumite indicații referitor la valoarea probantă a unei sau altei probe. Aceasta determină una din regulile esențiale ale aprecierii probelor - nici o probă nu are o valoare dinainte stabilită.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența și utilitatea acestora. De menționat că proba trebuie apreciată și după veridicitatea acesteia. Veridicitatea probelor poate fi caracterizată ca o corespundere a datei de fapt examinată de către instanță cu realitatea pe care o probează această dată. Toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punctul de vedere al coroborării lor.

Raportînd prevederile legale și doctrinale menționate la verificarea și aprecierea probelor efectuată de instanța de apel, expusă în decizia adoptată de aceasta, Colegiul evidențiază concluzia acestei instanțe: *“Astfel, Colegiul penal, consideră, instanța de fond corect a apreciat afirmațiile inculpaților ca veridice precum că ei nu au săvârșit față de părțile vătămate nici o acțiune pentru atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor pătimiților, și nici o înțelegere prealabilă nu au avut la acel moment, deoarece inculpații la etapa urmăririi penale și în cadrul cercetării judecătorești au depus declarații concludente, declarațiile lor se confirmă prin probele administrate pe dosar, și ei de fapt nu neagă faptul săvârșirii acțiunilor huliganice în seara aceea, însă oarecare înțelegere prealabilă de a săvârși atacul asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor pătimiților nu au avut, și de fapt n-au fost prezentate probe din partea acuzării ce ar confirma acest fapt.”*

Însă, Colegiul penal lărgit remarcă:

- Conform declarațiilor inculpatului Adler A.I. depuse la etapa examinării cauzei în instanța de fond: *“...Noi am mai stat vre-o 10-15 min. pînă s-a închis barul... Am ieșit afară și am văzut că ambii frați Sîrbu erau deasupra lui Pleșca, iar Pleșca cerea banii și telefonul. Atunci noi am sărit în ajutor la Pleșca...”* (f.d.79-verso v.3);

- Conform declarațiilor inculpatului Mura I.S. depuse la etapa examinării cauzei în instanța de fond: *“...Cînd am ieșit afară am văzut, că Pleșca se întindea cu pătimiții și eu m-am vîrît să-i despart, dar cineva m-a lovit. Atunci eu am lovit înapoi, dar în care pătimii nu țin minte. După aceasta a început a striga o femeie de pe balcon că cheamă poliția și noi ne-am împrăștiat și ne-am dus acasă...”* (f.d.48-verso, 49 v.1);

- Conform declarațiilor inculpatului Mura S.I. depuse la etapa examinării cauzei în instanța de fond: *“...și cînd am ieșit afară din bar am văzut, că Pleșca D. se bate cu cele 2 persoane necunoscute. Se auzeau strigăte dați-mi banii și telefonul. Noi am început să-i despărțim, eu am lovit de 2 ori cu palma în persoana de statură mică. Apoi am auzit, că o femeie striga, că cheamă poliția. Peste 2 min. eu am găsit un lanț de aur jos, apoi ne-am despărțit unul de altul și am plecat acasă...”* (f.d.91-verso, 92 v.3).

Analizînd cele enunțate, instanța de recurs atestă că declarațiile inculpaților diferă între ele, aspect ignorat de către instanțe, fapt ce a dus la apariția discordanței între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor.

Tot în acest context, Colegiul remarcă și concluzia instanței de apel: *“...De asemenea, Colegiul consideră că prima instanță absolut corect și întemeiat a apreciat critic poziția părților vătămate, pe faptul că inculpații intenționat au rupt lăncișoarele de aur, la fel și intenționat au sustras telefonul mobil, deoarece în ședința de judecată nu s-a dovedit faptul înțelegerii prealabile de a săvârși atacul tâlhăresc de către inculpați...”*

La acest capitol, instanța de recurs evidențiază și declarațiile părților vătămate depuse la etapa examinării cauzei în instanța de fond:

- Sîrbu Vladimir: „...Cînd am ieșit afară Adler a început să mă bată împreună cu Mura. De la loviturile lor eu am căzut jos, fratele le spunea să-mi dea pace, deoarece am căzut jos și sunt numai sînge. Am simțit că cineva m-a apucat de lăntișorul de aur și mi la rupt de la gît și a fost scos și telefonul mobil...” (f.d.27-verso, v.3);

- Sîrbu Vitalie: „...Mă bătea Adler și cînd am întors capul am văzut că fratele meu tot îl bate. Apoi s-a apropiat de mine un băiat și a pus mîna la gît și a tras de lăntișor. Pe urmă am auzit vorbă, că a spus că lăntișorul e la dînsul. Lăntișorul mi l-a rupt de la gît fiul lui Mura. Aceasta am înțeles a doua zi. Mura tot era acolo. Peste 5 min. a venit poliția, dar persoanele date nu erau deja...” (f.d.38, v.3);

La acest capitol Colegiul evidențiază că, instanțele de judecată deși au redat în hotărîrile sale declarațiile părților vătămate, însă ele nu au fost analizate, cu argumentarea desfășurată a concluziilor sale, fiind doar constatată aprecierea critică a acestora, fapt ce contravine prevederilor art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, care stipulează că fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor, ca apoi să se expună asupra admisibilității sau inadmisibilității probei respective, expunînd temeiul respectiv în decizia sa. Ca urmare, probele enunțate nu au primit o apreciere la justa lor valoare, iar concluziile făcute de instanța de apel sunt formale, premature ce au reiterat concluziile instanței de fond, care nu rezultă din circumstanțele de fapt stabilite în cauză.

Într-o hotărîre este necesar nu numai de a reda declarațiile participanților la proces, dar și de a expune esența acestor depoziții, și legătura lor cu conținutul altor probe care în ansamblu confirmă sau infirmă o circumstanță pe cauză, de a argumenta de ce unele probe sînt admise, iar altele respinse.

Concluzionînd cele expuse mai sus, Colegiul constată că argumentul recurentului referitor la faptul că instanțele de judecată nu au dat apreciere probelor administrate pe caz și-a găsit confirmare, astfel, baza probatorie propusă de partea acuzării și partea apărării în cadrul acestei cauze penale, urmează a fi verificată de către instanța de apel la ședințele de judecată publice, cu respectarea drepturilor procesuale ale persoanelor implicate pe caz, respectîndu-se principiul contradictorialității procesului penal și legalității armelor în proces, ceea ce nu a fost efectuat.

Cu referire la critica recurentului privind eronata recalificare a acțiunilor inculpaților, Colegiul consideră necesar de specificat: conform învinuirii înaintate de acuzatorul de stat, fapta inculpaților întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de tîlhărie, adică, *atacul săvîrșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața și sănătatea persoanei agresate, cu amenințarea aplicării unei asemenea violențe, săvîrșită de mai multe persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile*, prevăzut de art. 188 alin. (2) lit. b), f) Cod penal, iar instanța de fond a calificat acțiunile inculpatului în baza art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal, *huliganism, adică, acțiunile intenționate care încalcă grosolan ordinea publică, însoțite de aplicarea violenței asupra persoanelor sau de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe, de opunerea de rezistență violentă reprezentanților autorităților sau altor persoane care curmă*

actele huliganice, precum și acțiunile care, prin conținutul lor, se deosebesc printr-un cinism sau obrăznicie deosebită, exprimată prin cauzarea leziunilor corporale pătimiților, la fel că acțiunile huliganice au fost săvârșite în timp de noapte de două sau mai multe persoane, concluzie menținută de către instanța de apel.

Analizând legalitatea și temeinicia deciziei recurate în partea recalificării acțiunilor inculpaților din art.188 alin.(2) lit.b), f) Cod penal în art.287 alin.(2), lit.b) Cod penal, prin prisma criticilor invocate de recurent, Colegiul remarcă constatarea instanței de apel în acest sens: „...în cazul dat, s-a stabilit cu certitudine faptul că, între inculpați și părți vătămate a apărut un conflict care s-a transformat în aplicarea de lovituri de către inculpați față de părțile vătămate, fapt confirmat cât de inculpați, atât și de părțile vătămate, precum și de martorii oculari. Astfel, acțiunile de violență nu pot fi calificate ca un atac în vederea sustragerii bunurilor, or careva intenție a inculpaților de a sustrage bunurile părților vătămate partea acuzării nu a prezentat, mai mult ca atât că, un lăntșor a fost adus a doua zi de către inculpați, iar alt lăntșor și telefonul de către două persoane necunoscute la barul în cauză tot a doua zi, pe când colaboratorii de poliție se aflau la fața locului cercetând cazul dat, primind aceste bunuri și restituindu-le părților vătămate.”

Deci la baza recalificării acțiunilor inculpaților instanța de apel a pus lipsa „careva intenții a inculpaților de a sustrage bunurile părților vătămate”, mai mult, „un lăntșor a fost adus a doua zi de către inculpați, iar alt lăntșor și telefonul de către două persoane necunoscute la barul în cauză tot a doua zi”. Aceste concluzii

În acest sens, Colegiul consideră necesar de a evidenția declarațiile depuse la etapa examinării cauzei în prima instanță:

- a părții vătămate Sîrbu Vladimir: „...Am simți că cineva m-a apucat de lăntșorul de aur și m-i l-a rupt de la gît și a fost scos și telefonul mobil...” (f.d.27-verso, v.3); „ ...Cînd eram jos la pămînt am simțit că Anatol a apucat de lăntșor și a tras de el, iar telefonul a dispărut cînd am căzut eu jos...” (f.d.30, v.3);

- a părții vătămate Sîrbu Vitalie: „...Apoi s-a apropiat de mine un băiat și a pus mîna la gît și a tras de lăntșor. Pe urmă am auzit vorbă, că a spus lăntșorul e la dînsul. Lăntșorul mi l-a rupt de la gît fiul lui Mura...” (f.d.38, v.3); „...Cruciulița a căzut jos,dar lăntșorul a smuls fiul lui Mura și tot el a strigat ajunge lăntșorul e la mine...”(f.d.82, v.3);

- a inculpatului Adler A.I.: „...Eu i-am telefonat lui Mura Serghei, care a spus că el nu știe nimic de aur, atunci i-am telefonat lui Ion și am întrebat de aur. El a spus cînd a început a fugi a găsit un lanț de aur. Atunci eu am spus să vină mai repede la Strășeni...” ...”(f.d.40, v.3); „...Peste o oră au venit 2 persoane au adus aurul și telefonul...”(f.d.83-verso, v.3); „...Pe la orele 19.00 a venit un băiat și mi-a adus aurul de la Serghei...”(f.d.84, v.3);

- a inculpatului Mura S.I.: „...eu am găsit un lanț de aur jos, apoi ne-am despărțit unul de altul și am plecat acasă...”(f.d. 92 v.3); „...Deoarece eram ocupat și nu aveam timp i l-am dat la un prieten să-l aducă...” (f.d.92-verso v.3); „...A doua zi i-am spus tatălui despre lanț, seara după ce am fost telefonat de Adler...” (f.d. 97 v.3);

- a inculpatului Mura I.S.: „...Am aflat că la fiul meu este un lăntșor de aur de la Adler a doua zi. Fiul a spus că a găsit pe scările barului lăntșorul de aur, și l-a luat spunînd că l-a găsit..” (f.d.101 v.3); „...Fiul mia telefonat și a spus că a găsit la locul cela un lăntșor de aur și eu am spus să-l păstreze...” (f.d.103-verso, v.3).

Neanalizând minuțios acest cumul de probe, instanța de apel prematur a conchis că: „...este stabilit cu certitudine faptul că, lănțișoarele și telefonul mobil au fost pierdute de către părțile vătămate în timpul altercației, care - un lănțișor a fost restituit a doua zi de către un inculpat, iar celălalt lănțișor și telefonul mobil a fost restituit de către două persoane străine de asemenea, a doua zi, obiecte găsite de aceștia nu cu mult timp în urma lîngă barul în cauză. Astfel, ce ține de sustragerea bunurilor careva probe directe, veridice și concludente instanței de judecată nu i-au fost prezentate și instanța de apel a considerat absolut întemeiat poziția primei instanțe ce ține de reîncadrarea acțiunilor inculpaților de la art.188 alin.(2) Cod penal la 287 alin.(2) Cod penal”.

Instanța de recurs consideră, că o astfel de abordare a problemei de drept în cauza dată nu poate fi susținută pe motiv, că instanța de apel nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept, a susținut o poziție eronată a instanței de fond în ce privește tălmăcirea noțiunii laturii obiective și a laturii subiective a infracțiunilor de huliganism și de sustragere a bunurilor.

Colegiul penal lărgit consideră că instanța de apel s-a expus superficial asupra probelor menționate, fără o analiză în cumul a tuturor probelor prezentate de părți, neelucidînd faptele importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date, ca urmare fiind prematură soluția instanței de fond menținută de instanța de apel privind lipsa „intenției în vederea sustragerii bunurilor” în acțiunile inculpaților, și ca urmare reîncadrarea prematură a acțiunilor inculpaților, odată ce: martorii Ciobanu E. și Dumbravă G. au declarat că în timpul încăierării au auzit cum cineva cerea bani și telefonul, inculpatul Mura S.I. a recunoscut faptul găsirii unui lanț de aur la locul comiterii infracțiunii, celălalt lănțișor de aur și telefon mobil au fost restituite de persoane necunoscute, după ce inculpații au fugit de la locul infracțiunii obiectele de aur și telefonul mobil a părților vătămate nu au fost depistate, părții vătămate Sîrbu Vitalie i-au fost cauzate leziuni corporale fără cauzarea prejudiciului sănătății, iar părții vătămate Sîrbu Vladimir i-au fost cauzate vătămări corporale ușoare, părțile vătămate au declarat pe tot parcursul procesului penal că lănțișoarele de aur au fost smulse de la gît, fapte ce în cumul permiteau a trezi bănuieli rezonabile privind intenția și scopul de cupiditate al acțiunilor agresive ale inculpaților, și care trebuiau verificate de către instanța de apel.

Astfel, din textul deciziei Curții de Apel se întrevește că aceasta a preluat aceleași motive ale sentinței, întemeindu-și soluția pe declarațiile inculpaților, neglijînd o mare parte din argumentele și probele prezentate de acuzare, în rezultat menținînd sentința instanței de fond.

În cazul în care instanța de apel nu este de acord cu aprecierea probelor de către procuror și a ajuns la concluzia reîncadrării juste de către instanța de fond a acțiunilor inculpatului de la art. 188 alin. (2) la art. 287 alin. (2) Cod penal, ea urma să dezvăluie această concluzie expunându-și punctul său de vedere asupra fiecărei probe aduse în sprijinul învinuirii, și invocate în apelul procurorului, fapt ce pe caz nu a avut loc, fiind înfăptuită o apreciere prematură și formală de ordin general a probelor și circumstanțelor cauzei penale.

Rezumând cele menționate, Colegiul constată că, instanța de apel urma să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, încadrarea juridică corectă a acțiunilor inculpaților, să aprecieze conform prevederilor art. 101 Cod de procedură penală fiecare probă din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor și în concluziile sale să motiveze admiterea unor probe sau respingerea altora (art. 394 alin. (1) pct. 2 Cod de procedură penală). Contrar acestor stricte prevederi legale instanța de apel a grupat o parte din probe, fără să le aprecieze pe fiecare în parte și să se expună asupra admisibilității sau inadmisibilității probei respective, expunând temeiul respectiv cu argumentarea clară a concluziilor sale în decizia adoptată.

Astfel, Colegiul constată că și-au găsit confirmare temeiurile invocate de recurent și prevăzute în art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală: *„instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel de către procuror și decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția”*, ceea ce duce la casarea deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel, deoarece aceste erori nu pot fi corectate de instanța de recurs. Mai mult ca atât, la examinarea apelurilor declarate, de fapt la argumentele invocate de procuror în apel nu s-a dat răspuns motivat, instanța de apel doar s-a expus printr-o frază cu caracter general.

În asemenea condiții, instanța de recurs conchide că, decizia instanței de apel urmează a fi casată cu remiterea cauzei în instanța de apel pentru rejudecare în alt complet de judecători, în cadrul căreia urmează a fi apreciate probele toate în cumul, la justa lor valoare pentru adoptarea unei soluții juste și corecte.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra tuturor motivelor invocate de apelanți în apel, să verifice și să aprecieze profund probele administrate și examinate în instanță în strictă conformitate cu cerințele legii, să le dea apreciere convenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, să analizeze la modul convenit intenția și acțiunile inculpaților, să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, prezența sau lipsa în acțiunile inculpaților a infracțiunii incriminate, și să-și argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, de practica unitară în acest domeniu, de practica relevantă a CtEDO, să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

În cazul în care instanța de apel la rejudecarea cauzei v-a ajunge la concluzia prezenței în acțiunile inculpaților a elementelor infracțiunii de sustragere a bunurilor, instanța la încadrarea juridică a acțiunilor inculpaților urmează să i-a în considerație gradul de gravitate al vătămarilor corporale cauzate părților vătămate, în conformitate cu Recomandarea Curții Supreme de Justiție nr. 51 din 20 iunie 2013 și Regulamentul de apreciere medico-legală a gravității vătămarilor corporale, aprobat prin Ordinul Ministerului Sănătății nr.99 din 27.06.2003, modificat prin ordinul Ministerului Sănătății nr.654 din 16.08.2011.

7. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

DECIDE:

Admite, recursul ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Brigai Sergiu, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 17 octombrie 2013, în cauza penală în privința lui **Mura Ivan Stepan, Mura Sergiu Ivan și Adler Anatolie Isae**, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată, pronunțată integral la 30 aprilie 2014, ora 09.50.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Nicolae Gordilă

Ghenadie Nicolaev

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti